

Никола Никитовъ

Мждъръ синъ

Седѣлъ на трона си стариятъ царъ и разговарялъ съ своитѣ съветници старейшини, за земнитѣ работи. Понѣкога той говорѣлъ и питалъ, какво ще стане, следъ като умре.

— Блазе томува, който ще остави челядь следъ смъртъта си — думалъ царьтъ — да се моли на Бога и да прави благодеяния, за да отидатъ родителитѣ му въ рая.

— Така, царю, хубаво е да има човѣкъ такава челядь, — потвърждавали съветницитѣ.

Но на никого не дохождало на умъ, че тѣ могатъ, още докато сж живи, да си направятъ такива добрини и благодеяния, че да се поменуватъ, докато свѣтъ свѣтува. Нищо не имъ липсвало. И пари, и властъ си имали, колкото искатъ.

Царьтъ ималъ синъ. Той билъ хубавъ и уменъ. Царьтъ често го държалъ при себе си, когато управлявалъ и разговарялъ съ своитѣ съветници. На сина не се харесвали тия думи на баща му и много пжти искалъ да му каже, че човѣкъ трѣбва да се потруди, докато е живъ, и да не се надѣва децата му да правятъ добрини за негова смѣтка, следъ като умре.

Отначало той не смѣлъ да му каже това, което мислѣлъ. Най-после, следъ като царьтъ почналъ все по-често да говори за добрината на децата следъ смъртъта на човѣка, пресрамилъ се и казалъ :